

Sygn. akt III C 1135/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Joanna Kruczkowska

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Cieślińska-Kopeć

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.

o ochronę naturalnego środowiska człowieka

1. **oddala powództwo;**

2. **zasądza od powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwotę 7 200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt: III C 1135/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 sierpnia 2013 r. powódka (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. /dalej (...)/ wniosła o zasądzenie od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. kwoty 350 000 zł (trzysta pięćdziesiąt tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazywano, że siedziba powoda znajduje się na terenie obszaru ograniczonego użytkowania /dalej (...)/ dla P. w W. ustanowionego uchwałą z dnia 20 czerwca 2011 r. W tym samym miejscu powód prowadzi działalność gospodarczą, która łączy się z pracą biurową jego pracowników i przyjmowaniem klientów w siedzibie spółki. Działalność pozwanego lotniska w postaci regularnych lotów samolotów nad i w pobliżu siedziby powoda, wiąże się dla niego z poważnymi niedogodnościami w postaci konieczności znoszenia immisji – hałasu, drgań, zanieczyszczeń, ale również wiąże się z realną utratą wartości nieruchomości powoda. Pracownicy powódki mają być cały czas narażeni na hałas, co ma być bezpośrednią przyczyną negatywnych skutków dla ich zdrowia fizycznego i psychicznego. Stolarka okienna i drzwiowa zamontowana w budynku nie chroni przed hałasem wynikającym z funkcjonowania przedsiębiorstwa pozwanego, czego konsekwencją jest potrzeba wykonania robót mających na celu rewitalizację akustyczną budynku. Jako podstawę prawną żądania powódka wskazała art. 129 ust. 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 roku prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2001 r., nr 62, poz. 627 ze zm.) /pozew k. 2-7/.

W odpowiedzi na pozew z dnia 18 listopada 2013 r. pozwane Przedsiębiorstwo Państwowe (...) /dalej P./ wniosło o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, że z roszczeniami, o których mowa w art. 129 ust. 2 p.o.ś. można, zgodnie z treścią art. 129 ust. 4 p.o.ś., wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub

aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Powyższy termin jest terminem zawitym, a zatem z chwilą jego upływu wygasa możliwość dochodzenia roszczeń, o których mowa w art. 129 ust. 1 – 3 p.o.ś. Nieruchomość powoda była zaś objęta ograniczeniami wynikającymi z rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla P. w W., które weszło w życie 24 sierpnia 2007 roku. Na mocy wskazanego rozporządzenia nieruchomość powoda znajdowała się w obszarze ograniczonego użytkowania w strefie M /obecnie strefa Z1 i Z2 z uchwały Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 roku/. Analiza ograniczeń w stosunku do tej nieruchomości obowiązujących w obszarze ograniczonego użytkowania w 2007 roku i w 2011 roku wskazuje, że wejście w życie uchwały nie spowodowało żadnych nowych ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości powoda mogących skutkować zasadnością roszczeń odszkodowawczych po jego stronie, ani nie spowodowało zwiększenia poziomu hałasu lotniczego występującego na stanowiącej przedmiot sprawy nieruchomości. Ponadto pozwany wskazał, że powódka nie udowodniła wystąpienia jakiegokolwiek szkody uzasadniającej zasądzenie na jej rzecz odszkodowania, a tym bardziej by odpowiedzialne za ten stan rzeczy były P.. Według pozwanego powód nie poniósł także żadnych kosztów związanych z dostosowaniem budynku do warunków występujących w (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. jest właścicielem nieruchomości położonej w W. przy ul. (...). Powyższa nieruchomość gruntowa oznaczona jest w ewidencji gruntów jako działka (...), położona jest w obrębie ewidencyjnym (...) o powierzchni 0,4 ha zabudowana jest budynkiem biurowo-magazynowym o powierzchni użytkowej biura 435 m⁽²⁾ oraz magazynu 1560 m⁽²⁾, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy (...) w W., XIII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...) /zawiadomienie k. 15-16, okoliczności bezsporne/.

Rozporządzeniem Wojewody (...) nr (...) z 7 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla P. w W., które weszło w życie 25 sierpnia 2007 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla P.. Rozporządzenie to zostało wydane w oparciu o art. 135 ust. 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 roku prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2006 r., nr (...), poz. 902 ze zm.). Na mocy powyższego rozporządzenia nieruchomość powódki znalazła się w obszarze ograniczonego użytkowania w strefie M. W par. 1 ust. 2 zapisano, że w obszarze ograniczonego użytkowania wyróżnia się strefę ograniczeń zabudowy mieszkaniowej, zwanej dalej „strefą M”.

Zgodnie z § 4 ust. 1 tego rozporządzenia w obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono:

- 1) przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową;
- 2) zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M - także na cele mieszkaniowe – z zastrzeżeniem ust. 2.;
- 3) budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust.2.

W ust. 2 par. 4 rozporządzenia zapisano, że w strefie M dopuszcza się zmianę sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego, na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy.

Stosownie zaś do § 5 rozporządzenia wprowadzono następujące wymagania techniczne dotyczące budynków:

- 1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych;

2) w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2007 r., nr (...), poz. 4276 z fragmentem załącznika nr 6, k. 64-65).

Uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 roku, która weszła w życie 4 sierpnia 2011 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla P. w W.. Na mocy tej uchwały stanowiąca przedmiot sprawy nieruchomości powódki znalazła się w całości w obszarze ograniczonego użytkowania w strefie Z2. Zgodnie z § 6 uchwały wprowadzono wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania polegające na określeniu, że:

- w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić odpowiednią izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z ustawą z 7 lipca 1994 roku prawo budowlane (Dz.U. z 2010 r., nr 243, poz. 1623 ze zm.) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy;

- w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach zgodnie z ustawą z 7 lipca 1994 roku prawo budowlane (Dz.U. z 2010 r., nr 243, poz. 1623 ze zm.) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2011 r., nr (...), poz. 4086 fragment załącznika nr 6 - k. 26 - 28, 36).

Pismem z 1 sierpnia 2013 roku, powódka wskazała, że w związku z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania na podstawie uchwały nr (...) z 20 czerwca 2011 roku Sejmiku Województwa (...), w którego granicach znajduje się należąca do niej nieruchomość, przysługują jej roszczenia odszkodowawcze związane z utratą wartości nieruchomości oraz kosztami rewitalizacji akustycznej budynku posadowionego na nieruchomości powódki. Na tej podstawie wezwwała pozwanego do zapłaty kwoty 400 000 zł oznaczając termin zapłaty na trzeci dzień od dnia otrzymania powyższego wezwania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, które uznał za wiarygodne i których prawdziwość nie była kwestionowana przez strony.

Jako niewiarygodne zostały zakwalifikowane zeznania D. L. /k. 221/ oraz prezesa zarządu powódki /k. 222/, co zostanie szerzej poruszone w dalszej części uzasadnienia.

Sąd oddalił wniosek dowodowy z opinii biegłego akustyka strony powodowej, motywując to brakiem uzasadnionego roszczenia nadającego się do dowiedzenia tą drogą. W przypadku braku stosownie wykazanego roszczenia, opiniowanie na wskazane, nieudowodnione okoliczności jest bezprzedmiotowe. Opinia biegłego w niniejszej sprawie nie może bowiem zmierzać do sprawdzenia, czy w ogóle doszło do wyrządzenia szkody powódce przez pozwanego.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszym stanie faktycznym sporną kwestią pozostawało rozstrzygnięcie co do tego, czy rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 roku obowiązywało do dnia wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 roku, czy to wraz z tą uchwałą wprowadzono ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości powódki oraz czy upłynął dwuletni termin określony w art. 129 ust. 4 p.o.ś. na dochodzenie odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z tej nieruchomości od dnia wejścia w życie regulacji powodującej to ograniczenie.

W związku z tym, że bezspornym był fakt usytuowania nieruchomości powódki w obszarze ograniczonego użytkowania, rozstrzygnięcie o terminie do żądania roszczeń warunkowało zasadność zgłoszonego w sprawie powództwa co do zasady, w związku z czym należało powyższe rozważyć w pierwszej kolejności.

Zgodnie z art. (...) p.o.ś., jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części. W związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości. Z powyższymi roszczeniami na podstawie ust. 4 powołanego artykułu, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.

Podstawą do domagania się powyższych roszczeń może być ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości poprzez stworzenie obszaru ograniczonego użytkowania. Na podstawie art. (...) ust. 2 p.o.ś. ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jest bowiem także ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania /por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 maja 2010 roku, II CSK 602/09, LEX nr 585768/. Ukształtowanym poglądem w orzecznictwie jest, że ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości według art. (...) ust. 2 ustawy prawo ochrony środowiska jest samo ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania. W związku z ustanowieniem takiego obszaru pozostaje nie tylko obniżenie wartości nieruchomości, będące następstwem ograniczeń przewidzianych bezpośrednio w treści aktu ustanawiającego ten obszar /zwłaszcza dotyczących ograniczeń zabudowy/, lecz także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z tego, że skutek wejścia w życie tego aktu dochodzi do zawężenia granic własności /art. 140 w związku z art. 144 k.c./ i tym samym ścieśnienia wyłącznego władztwa właściciela względem nieruchomości położonej na obszarze ograniczonego użytkowania, który będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje, w tym - hałasu. Taka interpretacja jest przejawem dążenia do kompleksowego uregulowania skutków ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, prowadzących do obniżenia wartości nieruchomości. Konsekwencją powyższego jest, m.in., poddanie roszczeń właścicieli szczególnym ograniczeniom czasowym przewidzianym w art. (...) ust. 4 tej ustawy / por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 maja 2010 roku, II CSK 602/09, LEX nr 585768; postanowienie Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 2010 roku, III CZP 17/10, LEX nr 584036; postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lutego 2010 roku, III CZP 128/09, LEX nr 578138, wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2012 roku, I CSK 509/11, LEX nr 1215402/.

Stworzenie obszaru ograniczonego użytkowania może mieć miejsce, jeżeli z przeglądu ekologicznego albo z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, albo z analizy porealizacyjnej wynika, że mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych, nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu. Obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub dla zakładów lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie określa się na zasadach wskazanych w art. 135 ust. 2 p.o.ś. Przepis ten zawiera delegację do określenia obszaru ograniczonego użytkowania, jak również określa rodzaj aktu prawnego, w drodze którego następuje jego utworzenie.

Bezspornym pozostaje fakt, że rozporządzeniem Wojewody (...) nr (...) z 7 sierpnia 2007 roku utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla P., w którego granicach znalazła się przedmiotowa nieruchomość. Na skutek zmian w funkcjonowaniu lotniska i w konsekwencji konieczności rozszerzenia terenu objętego obszarem ograniczonego użytkowania Sejmik Województwa (...) 20 czerwca 2011 roku podjął uchwałę nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla P. w W..

W dacie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla P. w W., tj. 25 sierpnia 2007 roku /data wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) z 7 sierpnia 2007 roku/, art. 135 ust. 2 ustawy prawo ochrony środowiska wskazywał, że obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie, tworzy wojewoda, w drodze rozporządzenia. Przepis ten uległ zmianie zgodnie z art. 19 pkt 5 ustawy z 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz.U. z 2005 r., nr 175, poz. 1462), która to zmiana zaczęła obowiązywać od 1 stycznia 2008 roku. Według nowego brzmienia art. 135 p.o.ś., obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia

mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie, tworzy sejmik województwa, w drodze uchwały. Zmienił się zatem organ uprawniony do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania, w miejsce wojewody wszedł sejmik województwa oraz wskazano, że następuje to w formie uchwały, a nie jak dotychczas w formie rozporządzenia.

Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z 8 lipca 2011 roku /por. VI ACa 140/11, LEX nr 929402/, zgodnie z § 32 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 roku w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” /Dz. U. z 2002 r., nr 100, poz. 908/, jeżeli zmienia się treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego. Przepis ten stosuje się przy tym odpowiednio, na podstawie § 143 wspomnianego rozporządzenia, do aktów prawa miejscowego.

Z powyższego wynika, że zmiana z 1 stycznia 2008 roku organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego z wojewody na sejmik województwa w myśl § 32 ust. 3 ww. rozporządzenia nie wpłynęła na moc obowiązującą rozporządzenia Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 roku, albowiem w przypadku zmiany treści przepisu upoważniającego polegającej na zmianie organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą.

W zakresie uregulowania z § 32 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 roku dotyczącego zmiany formy aktu, należy przyjąć, że rozporządzenie Wojewody (...) nr (...) z 7 sierpnia 2007 roku nie utraciło mocy obowiązującej na podstawie tej reguły walidacyjnej, albowiem ustawa z 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej /Dz.U. z 2005 r., nr 175, poz. 1462/, która 1 stycznia 2008 roku zmieniała organ tworzący obszar ograniczonego użytkowania i formę aktu, równocześnie w art. 47 ust. 2 wskazała, że akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych tą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje.

Przepis ust. 2 art. 135 p.o.ś. został z dniem 15 listopada 2008 roku – artykułem 144 ustawy z 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko /Dz.U. z 2008 r., nr 199, poz. 1227/ - zmieniony w ten sposób, że zapis o tworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie, zastąpiono zapisem o tworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie.

W dacie wydania rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) z 7 sierpnia 2007 roku art. 135 ust. 2 p.o.ś. odwoływał się zatem do art. 51 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, zgodnie z którym sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagały między innymi planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko. Jak stanowił art. 51 ust. 8 p.o.ś. (również obowiązujący do 15 listopada 2008 roku) Rada Ministrów, uwzględniając możliwe oddziaływanie na środowisko przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 w drodze rozporządzenia miała obowiązek określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymagających sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, a także szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu.

Aktem wykonawczym wydanym na podstawie art. 51 ust. 8 p.o.ś. było z kolei rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 2004 roku w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o

oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. z 2004 r., nr 257, poz. 2573 ze zm.). Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 28 rozporządzenia sporządzenie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagane było w odniesieniu do lotnisk o podstawowej długości pasa startowego nie mniejszej niż 2.000 m. Według zaś § 3 ust. 1 pkt 55 rozporządzenia sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mogły wymagać lotniska, niewymienione w § 2 ust. 1 pkt 28, lub lądowiska helikopterów.

Ustawa z 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko we wspomnianym art. 144 ust. 9 uchyliła dział V i VI tytułu I p.o.ś., a więc m. in. art. 51 p.o.ś. Jednocześnie w art. 173 ust. 1 ustawy z 3 października 2008 roku wskazano, że dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane między innymi na podstawie art. 51 ust. 8 p.o.ś., zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych m. in. na podstawie art. 60 ustawy z 3 października 2008 roku, jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie tej ustawy, to jest do 15 listopada 2010 roku. Zgodnie zaś z art. 173 ust. 2 ustawy z 3 października 2008 roku do czasu wydania przepisów, o których mowa w art. 60 tej ustawy: 1) za przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko; 2) za przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 2 mniejszej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, dla których obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko może być stwierdzony.

Powyższe oznaczało, że uchylając art. 51 ust. 1 pkt 1 i art. 51 ust. 8 p.o.ś. uznano, że przepisy wykonawcze wydane na podstawie tej ustawy /rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 2004 roku w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko/ zachowują moc przez 24 miesiące, to jest do 15 listopada 2010 roku, a w art. 173 ust 2 p.o.ś. doprecyzowano, że do czasu wydania przepisów wykonawczych określonych w art. 60 ustawy z 3 października 2008 roku za przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach /rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 2004 roku/ przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko.

Ostatecznie należało więc uznać, że zmiana art. 135 ust. 2 p.o.ś. w powyższym zakresie miała jedynie charakter porządkujący i określała jedynie, kiedy przepisy wykonawcze mówiące o tym, jakie przedsięwzięcia mogą zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, tracą moc. Co więcej przepisem wykonawczym, wydanym na podstawie art. 60 ustawy z 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, było nowe rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 2010 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010 r., nr 213, poz. 1397), które weszło w życie 15 listopada 2010 roku. Rozporządzenie to określa: 1) rodzaje przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) rodzaje przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko; 3) przypadki, w których zmiany dokonywane w obiektach są kwalifikowane, jako przedsięwzięcia, o których mowa w pkt 1 i 2. Zgodnie § 2 ust. 1 pkt 30 tego rozporządzenia do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska o podstawowej długości drogi startowej nie mniejszej niż 2.100 m, a zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 59 do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 30 lub lądowiska, z wyłączeniem lądowisk centrów urazowych, o których mowa w ustawie z 8 września 2006 roku o Państwowym Ratownictwie Medycznym przeznaczonych wyłącznie dla śmigłowców ratunkowych. Brzmienie tych regulacji daje podstawę do oceny, że dokonano jedynie niewielkich korekt stanu prawnego, które nie zmieniały podstawowego znaczenia omawianych przepisów.

Podsumowując, zmiana art. 135 ust. 2 p.o.ś. w zakresie organu, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w żaden sposób nie wpłynęły na skuteczność obowiązywania rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) z 7 sierpnia 2007 roku, albowiem zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie wpłynęła na moc jego obowiązywania. Kwestia formy aktu

została rozstrzygnięta w przepisach przejściowych, to jest art. 47 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku, a zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym przedmiotowo pozostał ten sam, albowiem nie zmieniła go ani nowelizacja dokonana ustawą z 3 października 2008 roku, ani też nowe rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 2010 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

Powyższe stanowisko odnośnie skutków wprowadzenia zmiany treści art. 135 ust. 1 i 2 p.o.ś., obowiązującej od 15 listopada 2008 roku, znajduje także potwierdzenie w orzecznictwie /por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 maja 2011 roku, II CSK 421/10, LEX nr 863961, wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2012 roku, I CSK 509/11, OSNC 2013/2/26 i wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 31 sierpnia 2009 roku, IV SA/Wa 2569/07, LEX nr 518044/.

Ocena prawna sprowadzająca się do uznania, że przepisy rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 roku zachowały moc obowiązującą do czasu wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) zaprezentowana została też w uzasadnieniach wyroków Sądu Apelacyjnego w Warszawie z: 30 listopada 2010 roku, /VI ACa 1156/10, LEX nr 682525 i VI ACa 1058/10, Apel.-W-wa 2011/3/28/, 6 lipca 2011 roku /VI ACa 14/11, LEX nr 852391/ i 8 lipca 2011 roku /VI ACa 140/11, LEX nr 9294/.

Stwierdzenie potwierdzające słuszność powyższego wyводу odnaleźć można także w uzasadnieniu uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla P. w W., z którego wynika wprost, że dotychczasowy akt ustanawiający obszar ograniczonego użytkowania – rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 roku – został utrzymany w mocy na podstawie przepisów ustawy z 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej. Zgodnie z art. 47 ust. 2 tej ustawy, akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu, zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje (k. 29-32 - uzasadnienie).

W konsekwencji należało ocenić, że rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 roku obowiązywało do czasu wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla P. w W..

Zgodnie z art. (...) ust. 4 p.o.ś. dla zgłoszenia roszczeń, o których mowa w ust. 1 – 3 tego artykułu, czyli roszczeń objętych żądaniem pozwu obowiązuje dwuletni termin zawity od dnia wejścia w życie regulacji powodującej ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Wskazać przy tym należy, że art. (...) ust. 4 p.o.ś. jest przepisem szczególnym, podlegającym ścisłej wykładni. Konstytuuje on uprawnienie limitowane w czasie, tj. ograniczone terminem prekluzyjnym prawa materialnego, po upływie którego uprawnienie wygasa. Wystąpienie z roszczeniem w przewidzianym ustawą terminie jest podstawową przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Dwuletni termin, w którym strona powodowa mogła była zgłosić żądania oparte na art. (...) p.o.ś. upłynął zatem 25 sierpnia 2009 roku. W terminie tym nie zgłoszono roszczeń, z którymi wystąpiono dopiero pozwem z dnia 2 sierpnia 2013 r. Skoro zatem (...) sp. z o.o. z takim roszczeniem nie wystąpiło do pozwanego w ustawowym terminie, powództwo podlegało oddaleniu.

Na marginesie powyższych rozważań, należy stwierdzić że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie także ze względu na jego niezasadność. Powódka prowadzi działalność gospodarczą w zakresie dostawy drewna, produktów drewnianych i drewnopodobnych /za stroną internetową powódki/. Na nieruchomości posadowionej przy ul. (...) mieści się budynek biurowy wraz z powierzchnią magazynową, gdzie siedzibę ma powódka. Ze względu na charakter działalności powódki, budynki te użytkowane są jedynie w ciągu dnia. W związku z utworzeniem (...) dla P. w W., powyższa nieruchomość znalazła się w tzw. strefie Z2.

Zgodnie z art. (...) §2 p.o.ś. w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości. Należało więc w pierwszej kolejności rozważyć jakie ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości powódki wprowadziła Uchwała nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego

użytkowania dla P. w W. /dalej jako „Uchwała”/. Na podstawie § 4 Uchwały ustanowiono w (...) dwie strefy – Z1 i Z2 /zastępujące dawną strefę M/, zaś do strefy Z2 odnosi się pkt 2, wedle którego, granicę strefy wyznacza od zewnątrz izolacja miarodajnego poziomu dźwięku 50 dB w porze nocy, a od wewnątrz granica strefy Z1. Dodatkowo §5 pkt 2 Uchwały wyszczególnia ograniczenia jakie zostają ustanowione w strefie Z2, a są to:

- a) zakaz przeznaczania terenów pod szpitale i domy opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobylem dzieci i młodzieży,
- b) zakazu lokalizowania budynków o funkcji szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobylem dzieci i młodzieży,
- c) zakaz zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobylem dzieci i młodzieży, szpitali i domów opieki społecznej.

Niewątpliwie żadne z powyższych nie odnosi się do nieruchomości strony powodowej, na której jedyną prowadzoną działalnością jest działalność gospodarcza nie mieszcząca się w żadnej z wymienionych kategorii. Nie ma również znaczenia fakt posiadania nieruchomości powódki w strefie Z2, gdyż kryterium wyróżniającym te strefy jest miara dopuszczalnego hałasu w porze nocnej, w której to powódka nie użytkuje budynków biurowych ani magazynowych.

Strona powodowa powoływała się także na zapis określony w §6 pkt 2 Uchwały, zgodnie z którym w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające klimat akustyczny w pomieszczeniach - zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane /Dz.U. z 2010r. Nr 243, poz. 1623 oraz z 2011r. Nr 32, poz. 159 i Nr 45, poz. 235/ i przepisami wykonawczymi do tej ustawy. Przepis ten nie wprowadza żadnych nowych ograniczeń dla przedmiotowej nieruchomości, jest jedynie powieleniem obowiązków i tak wynikających z ustawy Prawo budowlane, będącego aktem wyższego rzędu niż uchwała Sejmiku Województwa i obowiązującym powódkę niezależnie od ustanowienia (...). Aby stwierdzić odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego na tej podstawie, należałoby wykazać, że Uchwała nakłada wyższe normy budowlane w zakresie zabezpieczeń akustycznych dla zabudowy biurowej w obszarze (...) niż dotychczas, a w związku z tym, że zobowiązała powódkę do poniesienia realnych kosztów dostosowania się do nowych norm. Nic takiego jednak nie wynika z Uchwały, gdyż nie zmienia i zmieniać nie może /jako akt prawa miejscowego/ wymogów wynikających z ustawy Prawo budowlane. Uchwała nie wprowadziła także żadnych nowych regulacji, które zwiększyłyby poziom hałasu w strefach Z1 i Z2 po wprowadzeniu (...). Nowe przepisy nie wprowadzały bowiem żadnych dodatkowych możliwości podwyższenia ruchu lotniczego, a tym samym intensyfikacji emisji akustycznych w rejonie (...).

Sąd przychylił się do argumentacji strony pozwanej, wedle której powódka winna była mieć świadomość co do warunków panujących w bezpośredniej bliskości aktywnego, międzynarodowego lotniska. Te bowiem znane są od dawna, gdyż port lotniczy funkcjonuje od wielu lat. (...) sp. z o.o. lokując swoją siedzibę na nieruchomości pozostającej w styczności z obszarem funkcjonowania lotniska godziła się na panujące tam warunki. Powództwo w tym przedmiocie jest niekonsekwentne, gdyż oparte zostało na art. (...) §2 p.o.ś., traktującym o odpowiedzialności odszkodowawczej za wprowadzenie ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości, a zarazem powód podnosi zarzut dotyczący emisji irrelevantnych dla ustanowienia (...). Emisje te mają bowiem charakter ciągły od momentu powstania portu lotniczego i są niezmiennie związane z jego działalnością. Ustanowienie na obszarze przyległym do portu lotniczego (...) nie miało wpływu na zwiększenie hałasu na nieruchomości powódki, a jeżeli te emisje występują, to niewątpliwie istniały także przed wprowadzeniem (...). Obecność hałasu nie przeszkadzała pracownikom strony powodowej funkcjonować w bezpośredniej bliskości lotniska przez wiele lat /k221-222/. To spółka wybudowała budynek na działce w 2000r, a więc godziła się na taką lokalizację, która była dla niej korzystna ze względu na bliskość firm związanych ze sprzedażą materiałów. Należy również zauważyć, iż w budynku jest założona klimatyzacja, a więc nie ma konieczności otwierania okien. W związku z tym Sąd uznał za niewiarygodne twierdzenia świadka D. L., który od 13 lat pracuje w firmie i dopiero teraz zwraca uwagę na rozdrażnienie, a wręcz twierdzi, że przeloty go irytują. Świadek nie planuje zmiany pracy i jednocześnie przyznaje, iż samoloty zawsze przelatywały, a klienci firmy nigdy na tą uciążliwość nie skarżyli się.

Należy zwrócić uwagę, iż powód nie wykonywał, ani nie planuje żadnych inwestycji w zakresie izolacji akustycznej.

W związku z tym Sąd nie dał wiary twierdzeniom strony powodowej o rzekomym nieznośnym hałasie, z którym muszą borykać się jej pracownicy i klienci.

Powyższe jest więc dodatkową przesłanką za oddaleniem niniejszego powództwa.

O kosztach wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. Stawka wynagrodzenia za czynności pełnomocnika została ustalona w oparciu o §6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Mając powyższe na względzie, na podstawie przywołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji.